

jeg havde fremsat allerede den Gang under Finanslovdebatten eller under Afrustningsdebatten angaaende Genèveprotokollens Skæbne, visse skeptiske Udtalelser, jeg havde fremsat i Forbindelse med det forestaaende politiske Omslag i England, idet jeg ud fra min Læsning om disse Forhold havde ytret Tvivl om, hvorvidt en ny engelsk Regering vilde være i Stand til at ratificere Genèveprotokollen, og i det hele havde understreget, at Oppositionen mod Genèveprotokollens almindelige vidtrækkende Bestemmelser var stærk i England, ogsaa under den Mac Donald'ske Regering. Den højtærede Forsvarsminister søgte altsaa at fortolke disse Udtalelser paa en Maade, som i og for sig ikke kunde overraske mig, ved at sige: Der kan man se, naar Reaktionen kommer til Magten, saa ved vi, at saa sker der Fredsværket Skade (*Forsvarsministeren*: [L. Rasmussen]: Hør!) Hør, siger Forsvarsministeren, det maa jo være meget beklageligt, at det saa er den konservative britiske Udenrigsminister Austen Chamberlain, der nu hyldes som den egentlige Ophavsmand til det største Fredsværk, Verden overhovedet har set, thi at Initiativet til Locarno-Akterne, til hele den Fremgangsmaade, hvorpaa Locarno-Akterne hviler, netop staaar i nøje Forbindelse med Mr. Austen Chamberlains Forkastelse af Genèveprotokollen og dens almindelige Forpligtelser, netop staaar i nøje Forbindelse med den nøgterne real-politiske Vurdering, der har sin Rod i hele det britiske Verdensriges Struktur, skal man ikke kunne benægte. Derfor forekommer det mig, at nogen særlig heldig Udtalelse var det ikke, den højtærede Forsvarsminister fremsatte ved denne Lejlighed, men det er ikke noget ukendt, at de mest radikale Partier i de forskellige europæiske Lande mener at kunne forpagte Fredssagen, Fredens Idé og Fredsvillien for sig. Banketten i Orleans for nogle Uger siden og det radikal-socialistiske Møde i Nizza er et nyt Vidnesbyrd om, at disse Partier mener at have forpagtet denne Idé for sig. Det er næsten ogsaa Ironi, at det er Aristide Briand, der gennemfører denne Politik for Frankrigs Vedkommende, saa vist som det, Briand i 1925 fuldkomment logisk gjorde, er, hvad Briand *agtede* og *paatænkte* at gøre, allerede da han var Ministerpræsident i 1921. Det er en Politik, der naar helt tilbage til Loucheur, til Wiesbaden-Forhandlingerne, en Politik, der blev afbrudt ved Cannes-Konferencen i 1922. Men Briand er ikke i Uoverensstemmelse med sin Fortid, naar han har ført den Politik, han har ført, han er ikke i

Uoverensstemmelse med sin Fortid, da han var den franske nationale Bloks Ministerpræsident og Udenrigsminister. Er der nogen, der herhjemme har hævet Locarno-Konferencens Resultater til Skyerne, er det netop et Blad som „Social-Demokraten“ og andre Blade, der staaar den højtærede Regering nær. Det er dog virkelig et besynderligt Tilfælde, at omtrent alle de Navne, der staaar under Locarno-Konferencen, repræsenterer mere eller mindre stærkt konservativt farvede udenrigsministerielle Navne, Luther, Stresemann, Austen Chamberlain — Mussolini vil jeg naturligvis slet ikke tale om i denne Forbindelse —, der er Vanderveldes Navn, Vandervelde, der er belgisk Udenrigsminister og sidder i Ministerium sammen med det klerikale Parti i Belgien. Jeg tror, at alle Partier, ligegyldig hvilke, vil gøre vel i ikke altid at lægge indenrigspolitiske Betragtninger til Grund for Bedømmelsen af udenrigspolitiske Foreteelser, for Udenrigspolitikken er paa afgørende Punkter væsensforskellig fra al Indenrigspolitik, bestemmes af Faktorer, der er væsensforskellige fra dem, der bestemmer Indenrigspolitikken, geopolitiske, i sit Væsen højkonservative Faktorer, og jeg tror ikke, at et eller andet politisk Parti med Føje kan tage Patent paa at have ført den Politik, der har ført til disse Resultater. Jeg tror ikke, som adskillige tror, at Arbejderpartiet i England vil sætte sig imod Locarno-Akterne, men noget af en ironisk Skæbnes Tilskikkelse er der dog i dette, at det var Mac Donald, der kritiserede Austen Chamberlains Initiativ, hvis Frugter man nu staaar overfor, og som af saa mange hæves til Skyerne. Noget af en Ironi er der dog i dette, at den mest kølige Holdning, noget engelsk Blad har indtaget overfor Locarno-Forhandlingerne, er indtaget af „Daily Herald“, det engelske Arbejderpartis Blad. Jeg ønsker kun at nuderstrege disse Forhold for at fremhæve, at de udenrigspolitiske Synsmaader, der anlægges, de Metoder, der bringes til Anvendelse, de Formaal, der tilstræbes, kan man ikke altid stille i indenrigspolitisk Belysning.

Det Resultat, der nu er naaet i Locarno, er jo Afslutningen paa en hel Periode i den nyeste europæiske Storpolitik, en Periode, der strækker sig fra 1919 til 1925, en Periode, der begyndte med England og de Forenede nordamerikanske Fristaters Garantitraktat til Frankrig af samme Dato som Versailles-Traktaten, 28. Juni 1919, en Traktat, der som bekendt aldrig traadte i Kraft, fordi det nordamerikanske Senat